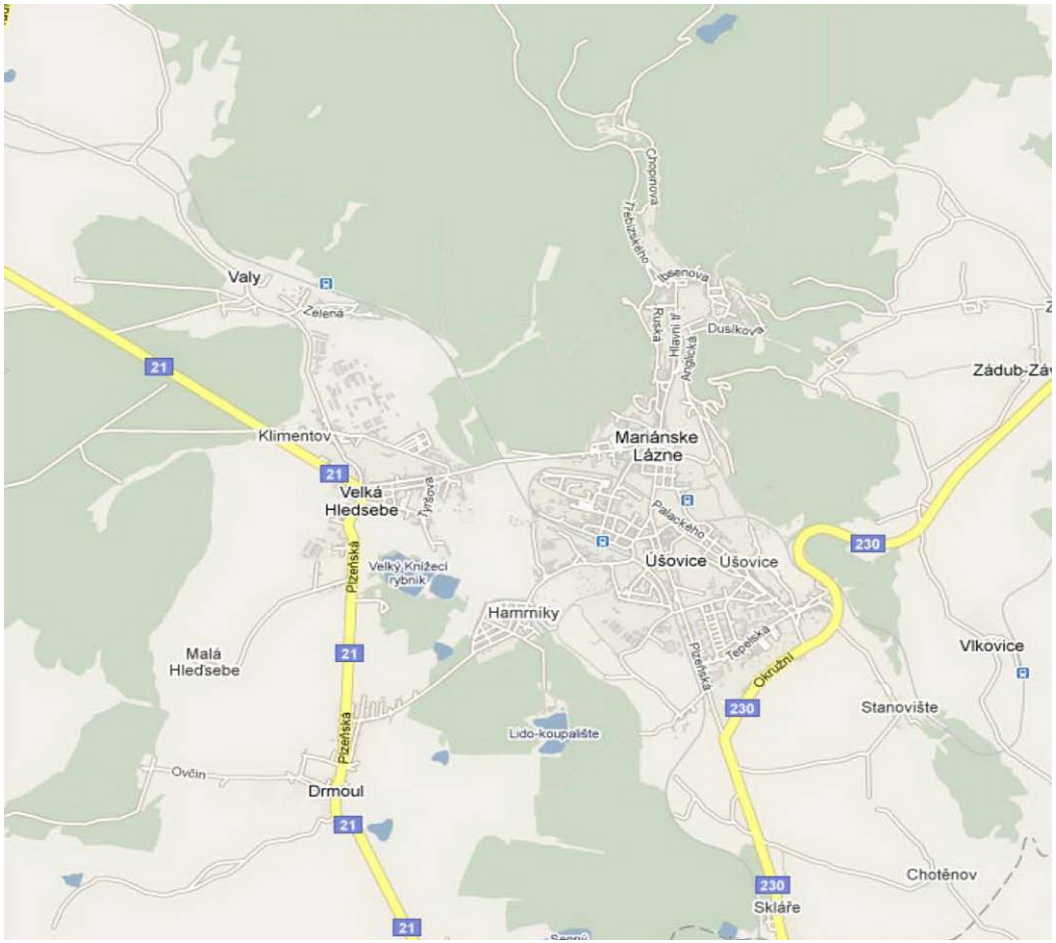
Základní škola Velká Hled'sebe

Almanach 2009 - 2010

Prázdniny

Prázdniny nám začaly
a za pár chvil skončily.
Nic si z toho neděláme,
radost z toho velkou máme.
Vždyť prázdniny zase
přijdou po krátkém čase!

Tereza Repíková
Zuzana Mazancová

Když začaly prázdniny,
škola skončila.
Byly super výlety,
hlava se nám točila.
Byly to fajn prázdniny,
ale teď už skončily.
Do školy zas chodíme
a hrozně se nudíme ☺!

Eliška Brabcová
Beáta Burianová, Lucie Macáková

Řekl jsem v neděli:
„Hurá, jdeme do školy!“
„Slunce pořád hřeje,“
spolužák se směje.

Josef Šedivý

Prázdniny jsou pryč
jako hbitý bič.
S taškou chodit každý den
(tahat těžké učebnice),
to nás pěkně nudí,
budík nás pak pěkně naštve,
když nás ráno vzbudí…

Klára Dedková, Josefína Bielková

O prázdninách zábava byla,
nádobí jsem často myla.
Každý den jsem byla venku,
večer se vrhla na utěrku!
Slunce hřálo,
ale hrozně málo,
tak jsem se zvedla
a do mytí se vrhla!!!

Kristýna Elišáková, Nikola Šopfová
Adéla Srncová

Hurá, hurá, škola končí,
každý radostně jenom jančí.
Škola už je za námi
a prázdniny před námi.
Krásné dva měsíce si užijeme
a potom ve škole vše doženeme.

Denisa Kuviková

„Učit se znamená objevovat to, co už víš.
Konat znamená demonstrovat, že to to víš.
Učit druhé znamená připomínat jim, že to vědí stejně dobře jako ty.
Všichni jste zároveň žáci, praktikanti a učitelé.“
Richard Bach

Ředitelka školy: **Mgr. STEHLÍKOVÁ** *Lenka*

Zástupkyně ředitelky školy: **Mgr. WIRTHOVÁ** *Hana*

Ostatní pedagogičtí pracovníci:

	BORKOVÁ	*Angela*	I. stupeň, 3. třída
Mgr.	**GRÖSSLOVÁ**	*Jana*	F
Bc.	**HORNÁKOVÁ**	*Miluše*	Aj, Nj, Rv, Ov, Vz, Vo,
	JAŠÍČKOVÁ	*Jana*	školní družina, Vv, Pč
	MALÁ	*Vlasta*	I. stupeň, Vv, UVČ
Mgr.	**MIKULÁŠOVÁ**	*Lenka*	Čj, D, LDV
	OBENDORFER	*Alena*	školní družina
Mgr.	**PLACHÁ**	*Michaela*	Aj, Z
	POCOVÁ	*Blanka*	D, Z, Př, Ch
Mgr.	**RYCHTROVÁ**	*Vladimíra*	I. stupeň
Mgr.	**SAMEK**	*Jaroslav*	Tv, Sh, Hv
Mgr.	**STRAKOVÁ**	*Lucie*	Aj, KAj
	SVOBODOVÁ	*Jana*	I. stupeň
Mgr.	**ŠOLTYSOVÁ**	*Květuše*	Př, Bi, Čsp
Mgr.	**VANĚČKOVÁ**	*Eliška*	I. stupeň
Mgr.	**WIRTH**	*Michal*	IVT

Absolventi 9. ročníku

Chérie Carter-Scottová:

„Zapsali jste se na denní studium školy jménem - život.
Každý den budete mít příležitost se něco naučit.
Vyučování se vám může buď líbit nebo ho můžete považovat za zbytečné a hloupé.“

Werich Jan:

„Kdo ví, je vyhnán z ráje blbosti.“

1.	BALÁŽ	*Michael*
2.	BÁRTA	*Lukáš*
3.	BROŽEK	*Lukáš*
4.	BUCHTOVÁ	*Martina*
5.	DOBÍHAL	*Martin*
6.	DOKULIL	*Adam*
7.	FENCLOVÁ	*Adéla*
8.	FRIESEL	*Jiří*
9.	KALODOVÁ	*Kamila*
10.	KROFT	*Dominik*
11.	LEDVINA	*Dominik*
12.	MIKO	*Jakub*
13.	MONSPORTOVÁ	*Marie*
14.	ORZÁGHOVÁ	*Tereza*
15.	PECH	*Martin*
16.	POLÁNKA	*František*
17.	RUSTLER	*Karel*
18.	RYCHTAŘÍKOVÁ	*Kristýna*
19.	STRNAD	*Lukáš*
20.	TOMČÍKOVÁ	*Kristýna*
21.	TREMLOVÁ	*Karolína*
22.	TŘÍSKA	*František*
23.	WILHELM	*Marek*

prosiov

Když tak nad tím přemýšlím, na základní školu jsme nastoupili jako nevylíhnutá kuřata. Za těch devět let nám praskla skořápka, objevily se drápky a začalo vyrůstat peří.

Jako vejce v platech nás převzala paní učitelka Borková. Ukázala nám svět bez skořápky a naučila nás běhat po trávě.

Když začalo žloutnout peří na našich křídlech, předala nás paní učitelce Malé, která nám ukázala, jak správně kvokat a jak najít nejlepší žížalu.

V době, kdy jsme začali zlobit a trápit celý kurník, nás svěřili do rukou pana kohouta Pavla Jireše, který si s námi zažil nejtěžší chvilky našeho dlouhého života v hleďsebském kurníku.

Poslední rok společného soužití jsme se ale ocitli pod křídly paní slepice, učitelky Hornákové.

Velké kvok patří také paní Jašíčkové, která se o nás za dob skořápek po vyučování starala, i paní slepici učitelce Grösslové, která nás naučila, jak zobákem vytvořit elektřinu a jaké napětí je mezi našimi křídly.

Dále bych chtěla zakvokat paní Mikulášové, která zase dbala na to, aby naše zobáčky jely hezky podle pravidel.

Nesmíme zapomenout ani na paní učitelku Pocovou. Ta nám vysvětlila, na jaké půdě vlastně žijeme, a naučila nás rozpoznávat kameny podle toho, jak do nich klovneme.

Rozhodně nesmím zapomenout na kohouta pana učitele Samka, který dbal na to, aby i taková neohrabaná kuřata, jako jsme my, dokázala vzlétnout alespoň metr nad zem.

A jeden z největších díků samozřejmě patří vedoucí všech slepic a kohoutů paní ředitelce Stehlíkové, bez které by náš kurník zdaleka nebyl tím, čím je. Teď jsme plnohodnotná kuřata, která se dokáží poprat s lasičkou i kunou. Za pár měsíců se rozutečeme do kurníků po celé republice a tam už na nás budou kvokat jiné slepice. Snad jednou budeme také tak vzdělaní a moudří jako ti, kterým tu dnes vzdáváme jeden velký DÍK...

Takže, kvokejte! Kuřata odcházejí!!!!

(Marie Monsportová)

Soutěže ve školním roce 2009 - 2010

Soutěž	Výsledek
Recitační přehlídka	Školní soutěž
Dějepisná olympiáda	Okresní kolo
Olympiáda v Čj	Okresní kolo – 5. místo
Vánoční stromeček	Školní soutěž
Vánoční ozdoba	Školní soutěž
Výtvarná soutěž Krtek	Školní kolo
Pythagoriáda	Okresní kolo
Matematický klokan	Celostátní soutěž
Malá kopaná	Okrskové kolo
Tenis	Krajské kolo
Přespolní běh	Okrskové kolo
MC Donald Cup	Okrskové kolo
Šplh	Okrskové kolo
Plavání	Okrskové kolo
Floorball	Okrskové kolo
Sálová kopaná	Krajské kolo
Velikonoční desetiboj	Soutěž ZŠ a MŠ Tři Sekery
Silový víceboj	Okrskové kolo
Olympiáda mikroregionu Mariánskolázeňsko	3. místo
Najdi, co neznáš	Celostátní soutěž - finále
Hokejový turnaj	2. místo- okrskové kolo
Lidice pro 21. století (Mezinárodní soutěž)	1. místo v soutěži škol
Mlékonto 5 – celostátní soutěž	1. místo v soutěži škol
Dopravní soutěž	Okresní kolo
Znáš své tělo?	Soutěž SZŠ Cheb

Perličky ze školních lavic

Honza Jirman přednáší úryvek z Máchova Máje:
*„Kudy plynete u dlouhém dálném běhu i tam, kdy svého naleznete břehu, tam na své **pouští** (místo pouti) pozdravujte zemi…“*

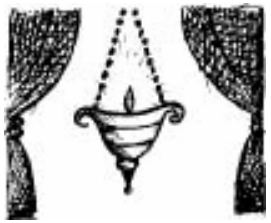

*Paní učitelka Malá byla jeden den oblečená celá do růžového. Manka okamžitě zhodnotila její vzhled slovy: **„Paní učitelko, vy vypadáte jako ibalgin!“***

*„Které druhy spojek znáte?“ ptala se paní učitelka Mikulášová v hodině češtiny v 9. třídě. Martin Dobíhal hbitě odpověděl: **„Spojovací!“** (místo – podřadicí a souřadicí)*

Hodina českého jazyka v 9. třídě.
Paní učitelka se ptá: „Jak se jmenuje pravopis, kterým Jan Hus nahradil spřežkový?
Marek okamžitě vyhrkne:
„Diabetický!!!“ (místo diakritický)

V pracovním sešitu z dějepisu pro 7. ročník si mají žáci prohlédnout kresbu člověka z perské knihy a přiřadit k zobrazeným orgánům správná označení. Nepozorný Dominik Kutil přehlédl nápovědu a jal se označovat orgány po svém. Co myslíte, kterým slovem označil konečník?
No přece - KADIDLO!!!

Hovorová čeština se občas nechtěně objeví i v dílech klasiků. Při přednesu Puškinovy básně Slavík a růže se Pepa Bandas ponořil do přednesu tak, že místo Dej POZOR, básníku… vypustil z úst varovné:
„Dej BACHA, básníku…!!“

Žáci 9. třídy mají psát slohovou práci. Karel Rustler ze sebe vypotí pár řádků, rozsah práce se však p. učitelce evidentně nelíbí.
Kája se brání slovy:
„Bořek TO má taky malý!!!“

Hodina češtiny v 7. třídě. Radek Szeliga má vyjmenovat vzory první slovesné třídy. Delší dobu přemýšlí a pak vyhrkne: „Nese, bere, maže, peče **KUŘE** (místo umře)!!!
(krásný pracovní postup, ale oběd ještě v nedohlednu!!!)

Žáci 6. třídy dostali za DÚ vymyslet hádanku, pokud možno ve verších. Dan Korec čte před třídou:
„Je to hnědý a vždycky to smrdí.
Co je to?“
Na rozdíl od jiných hádanek neexistuje ve třídě nikdo, kdo by nevěděl…

V 8. třídě píší diktát z ČJ. Paní učitelka diktuje:
„Ladovi čerti, vodníci, …“
Nepozorná Míša Hatlapatková zaznamenává na papír:
„Hladoví čerti, vodníci,…“

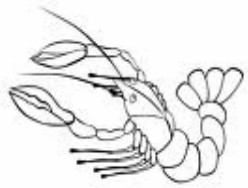
Z dějepisných prověrek:

Starověké písmo = grafity
(David Tomčík)

Bazilika je romská stavba.
(Petr Šulc)

Prvním státním útvarem u nás je Česká republika. *(Josef Šedivý)*

375 – vpád **Humrů** do Evropy (místo Hunů)
(Denisa Kuviková)

Napiš dva Přemyslovce, o nichž bezpečně víme, že žili?
KONSTANTIN a METODĚJ.
(Filip Šindelář)

Bazilika je balzamování těl. *(Nicolas Klier)*

Uveď přezdívku Jana Lucemburského. **LUCEMBURK** *(Adéla Srncová)*

Historické epochy – pravěk, starověk, **MIZIVĚK**, novověk.
(Denisa Kuviková)

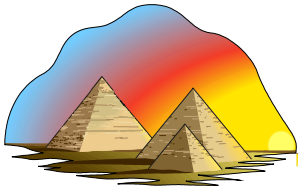
Je v krajinách, jako je Čína, Egypt, Indie, Mezopotámie, tepleji, nebo chladněji než u nás? **ANO.** *(Rostislav Štyndl)*

Která města vznikala ve středověku? EGYPT. *(Karin Loučková)*

Pyramida je uchovávka, kde jsou pohřbeny mumie a faraoni.
(Kristýna Dubacciu)

Pyramida je čtyřhranný kužel udělaný z písku.
(Nela Čadilová)

Pyramida je dům pro faraony.
(Rostislav Štyndl)

Naší první kronikou psanou latinsky byly Staré pověsti české. *(Patrik Holler)*

Proč byl kníže Václav prohlášen za svatého?

Umřel jako poslední po vypálení Lidic.
(Zuzana Mazancová)

Protože byl svatý.
(Lucie Macáková)

Co znamená slovo PRIVILEGIUM? Mít navíc. *(Eliška Brabcová)*
– Ty máš, Eliško, taky navíc (pozn. uč.)!!!

Co má na starosti LOKÁTOR? Ukazuje pozici na mapě. *(Nicolas Klier)*

Vysvětli: MĚSTO VZNIKLO NA ZELENÉM DRNU.
Vzniklo nečekaně. (Radek Jíša)

Co znamená: VYMŘELI PO MEČI ?
Zabili je mečem. *(Karin Loučková)*

Hieroglyfy = zvířecí písmo
(Marcela Ledvinová)

Která privilegia znáš?
P I V N Í
(Josefína Bielková)

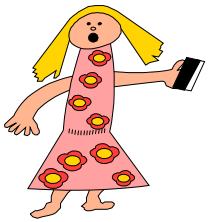
(správně: VÁREČNÉ)

Kde přišel Jan Žižka o druhé oko? **V Bolívii.**
(Filip Šindelář)

Napiš, v jakém vztahu byli Zikmund a Václav IV. – **V DOBRÉM!**
(Josef Bandas)

Co jsi mohl najít ve středověkém městě? **CÍPKU.** *(Eliška Brabcová)*
(správně: SÝPKU)

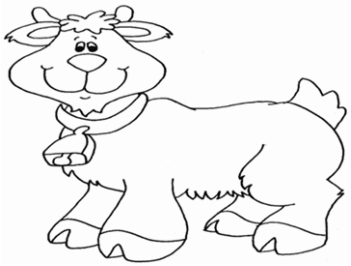

Perličky učitelů

Hodina chemie v 9. třídě.
Paní ředitelka vysvětluje:
„Značka **M** je jeden mol
a nemyslím tím toho hmyza!!!“

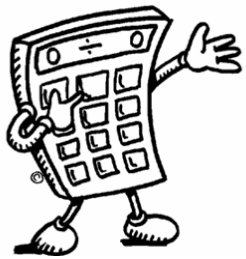
Jakub Miko při hodině češtiny přemýšlí nad tématem ze slohu a přitom si bezděčně čmárá na papír…
Paní uč. Mikulášová na to po chvilce reaguje slovy:
„Kubo, já nechci ilustraci, ale slohovou práci!!!“

Ivan Marek si vytáhl téma mluvního cvičení Já a zvířata. Vypráví a vypráví…. o psech, o kočkách, o koních, o kozách. Ta poslední zvířátka paní učitelku evidentně zaujala, a proto chce získat další informace:
„ A Ivane, to jsou kozy ženský?“
(Přeloženo do češtiny: „Máte také kozla?“)

Při hodině českého jazyka říká Kristýna Tomčíková odpověď na zadaný úkol. Protože si není s řešením zcela jistá, je její projev nejistý a tichý. Paní uč. Mikulášová ji chvíli poslouchá, pak ale nevydrží a vybídne ji:
„Týno, zkus šeptat nahlas!“

Ještě jedna perlička paní uč. Mikulášové. Jeden nejmenovaný žák držel v hodině českého jazyka v ruce kalkulačku. Paní učitelka si toho všimla a jako vždy okamžitě zareagovala:
„Na co máš v ruce kalkulačku?
Mám pocit, že ti to brzy spočítám!“

Co se do minulých almanachů nevešlo

Nikola Šopfová píše DÚ …V mezinárodních **rybnících** se cestuje pohodlně (místo *rychlících*).

„Vláďo, co znamená slovo PESIMISTA?“ ptá se p. uč. Mikulášová v hodině ČJ.
„Mít rád,“ odpovídá téměř okamžitě Vladimír Vojtěch.

„Kohouti mají vole, ne? ptá se p. uč. Pocové Nikola Púčeková.
„Nikolo, vole mají ptáci na sběr zrní,“ trpělivě vysvětluje paní učitelka.
„A proč se teda říká, že slepice mají vole?“ nedá se odbýt žákyně.
„Ta mě snad chce naštvat…“
(poslední reakce p. učitelky na Nikoliny zvídavé otázky)

Citáty o učitelích

Ten, kdo vychovává jiné k správě státu, je cennější, než ten, kdo jej právě spravuje."
(Sokrates, 400 př. n.l.)

"Dobře vést mládež znamená vytvářet stát. Ve výchově mládeže je utajen prostředek, kterým lze vymýtit ze světa zmatky a zabránit pro budoucnost válečným srážkám."
(J. A. Komenský, 1630)

"Školy se nedají jinak zlepšiti než tak, když budou učitelé nejnižších škol i vzděláním i platem rovni úředníkům státním a všeliké ostatní tzv. honoraci. Nic menšího nežádáme, než aby každý učitel i nejnižší školy tak absolvoval školy jako kněží, právníci a lékařové..."
(Karel Havlíček Borovský, 1850)

"Dokud budou mít generálové vyšší platy než učitelé, nebude na světě mír."
(Jan Masaryk, 1946)

Mikulášské básnění

Pátého v sobotu
čert měl velkou robotu.
Pytle plné, děti brečí,
anděl klidní jejich řeči.
Venku sněží, řádí vichr,
čert za ocas se teď chytl.
Mikuláš je hodný pán,
obdaruje děti sám!!
(Kristýna Tomčíková)

Když mrzne, jak když praští,
čert chytne se kleští.
Drží se a nepustí,
koště přitom upustí.
Potom zvedne telefon,
drží ho jak mikrofon.
Zavolá si anděla –
- nebeského Jarmila.
Povídá mu: „Honem, dělej,
už jsem tady zmrzlej celej.
Musíme jít na koledu
po tom velmi tvrdém ledu…“
(Dominik Ledvina)

Děti, děti, těšte se,
čert si vás teď odnese.
Zlobivci, ti se najednou bojí.
Hodní, ti zase stojí
o to, co Mikuláš jim přinese.
(Karolína Tremlová)

Prosba rodiče:
Mikuláši, přijď hned k nám,
ZLOBILA tu pro vás mám…
(Kristýna Rychtaříková)

Čert už běží pro hříšníka,
řetěz mu už přitom cinká.
Kluk se mu za rohem směje,
čert však běží dál zběsile.
Už už ho má v pytli…
čertice zatím roztopila v kotli.
Chlapec prosí o slitování.
Čert říká: „Je to jen žertování!“
(Martina Buchtová)

Strýček náš, Mikuláš,
plný pytel nese,
celý je ohnutý,
hlava se mu třese.
Oříšky, jablíčka,
taky trochu uhlí,
nežli to roznese,
bude celý ztuhlý.
Když už bude unavený,
dá si svařák nebo grog.
Kvůli tomu bude chodit
třeba celý rok!!!
(Lukáš Strnad)

Na Mikulášův svátek,
v den, kdy je venku zmatek,
čert a anděl jsou na obchůzce,
teď zaběhli zrovna k Zuzce!
(Marek Wilhelm)

„Budliky budliky, zlostně tu křičím,
za vaše hříchy vás dočista zničím,“
snažil se vyděsit Janka čert.
„Jen se uklidni, čerte zlý,
však on o svém hříchu ví.
Zlobivý byl až až až!!!
Za hříchy je teď již váš.“
(Jakub Miko)

Přišel k nám Mikuláš,
zapomněl si bílý plášť!
Řekl jsem mu koledu,
slíbil: „Zlobit nebudu!“
(Martin Pech)

Už je tady prosinec,
na zlobivé děti spadla klec.
Za chvíli k nim přijde čert,
s kterým není žádný žert!
Půjde s ním i Mikuláš,
co má vousy jak děda náš.
(Kamila Kalodová)

Vánoce, Vánoce
jsou tu zpátky po roce.

Přijede Martin na bílém koni,
čerti už za dveřmi zvoní a zvoní…
Když se dveře rozletěly,
stál v nich Mikuláš i s anděly.
Já jsem se čertů tolik bál,
až sníh za okny tál a tál.
„Doufám, že jsi moc nezlobil,“
čert hrubým hlasem promluvil.
(Lukáš Bárta)

Vysvědčení s výsledkem

Žákyně dostala vysvědčení. Paní učitelka ji však nehodnotila známkami, ale pomocí obrázků.

Dokážeš odhalit jméno dívky a popsat její pracovní výsledky ve škole slovy?

VYSVĚDČENÍ

Jméno žáka: E   ová

Chování

Český jazyk

Anglický jazyk

Matematika

Prvouka

Hudební výchova

Výtvarná výchova

Tělesná výchova

Pracovní vyučování

Eliška Kohoutová je usměvavá a má vždy pozitivní náladu. V kolektivu je díky tomu velice oblíbena. V českém jazyce rychle chápe dané téma a je velmi aktivní. V hodině anglického jazyka se sice také snaží, pomaleji však chápe probíranou látku. V matematice se cítí jako ryba ve vodě. V prvouce je pracovitá a aktivní. Eliška má krásný hlas a pěkně zpívá. V hodinách výtvarné výchovy se sice snaží pracovat co nejlépe, ale ve výsledku není její práce nejlepší. Při tělocviku je hbitá, čilá. Je vidět, že patří mezi sportovně založené jedince. Při pracovním vyučování se snaží pracovat co nejlépe.

(Josefína Bielková)

Eliška Kohoutová je hravá, usměvavá jako sluníčko. V českém jazyce patří mezi nejchytřejší žáky, má dobrou paměť, rychle si vše zapamatuje. V anglickém jazyce je pomalá, ale chytrá. Při matematice se snaží, ale příliš jí to nejde. Často mlčí jako ryba. V hodinách prvouky je velmi pilná. Nádherně zpívá. Krásně umí i malovat, avšak její obrázky jsou často ušmudlané. Při tělocviku je všude prostě nejlepší z celé třídy. Pilná je i při pracovních činnostech.

(Lucie Macáková)

Eliška Kohoutová je usměvavá a veselá, vždy každému pomůže. Je to takové naše sluníčko. V hodinách je velmi aktivní, zapojuje se do všech činností. Český jazyk je pro ni hračka. Je totiž bystrá a nic jí neunikne. Zato anglický jazyk jí vůbec nejde. Nemluví plynule, hodně dlouho nad vším přemýšlí. V hodinách matematiky se všemu diví, na všechno kouká, jako kdyby to nikdy v životě neviděla. Chybí jí logické myšlení. V prvouce je skvělá. Vše popíše nebo nakreslí do detailů. Je pilná jako včelka. Nádherně zpívá. Věřím tomu, že až bude dospělá, nasbírá víc ocenění než Karel Gott. S výtvarnými činnostmi má velké problémy. Vše si rozmaže a ušpiní. Při tělocviku Eliška skáče, běhá a hraje hry nejlépe ze třídy. Pracovitá a vytrvalá je i při pracovním vyučování. Práce jí jde od ruky a nic nenechá nedokončené.

(Eliška Brabcová)

Kniha, nebo počítač?

Zamyšlení žáků 7. třídy.

Denisa: Knihy jsou skvělá věc. Můžeme z nich čerpat informace, nebo je číst jen tak pro zábavu. Nejradši mám napínavé knížky a sci-fi literaturu.

Honza V.: Knížky jsou někdy zábavné, jindy nudné. Počítač není nikdy nudný a vše v něm najdete.

Lucka: Knížky jsou od toho, abychom se naučili číst a něco nového se dozvěděli. Počítač slouží k rychlému hledání informací a k zábavným hrám.

Nikola: Počítač je lepší v tom, že se můžete dozvědět všechno a rychle. Nikdy však bohužel nevíme, který amatér danou internetovou stránku založil. Knížka je dobrá v tom, že při jejím čtení se dá navíc i snít. Já upřednostňuji počítač, protože do jedné knihy se nevejde tolik informací…

Eliška: Já osobně čtu jenom proto, že musím. S počítačem pracuji ráda a baví mě to. Dá se na něm dělat víc věcí než jen číst. I v knihovně jsou už také počítače. Přesto bych nechtěla, aby knížky přestaly existovat. Určitě se vždycky najde někdo, kdo je bude číst…

Josefína: Knížka, to je něco jako váš druhý život. S knihou se smějete, mračíte, ale i pláčete. Říkáte si, proč to muselo skončit zrovna takhle, proč to nedopadlo jinak? V knize je plno tajemství, zklamání, nové naděje, ale i lásky, a proto je tak fantastická! Naproti tomu dnešní počítač je vysoce moderní, rychlý a zábavný. Jeho prostřednictvím můžete komunikovat s přáteli, hrát hry a dělat plno super činností. Takže vlastně obě věci (kniha i PC) mají něco do sebe…

Pepa: Knížky, ty tu budou vždycky, ale pro mne je to ztráta času. Počítač se mi líbí, i když nám ničí oči…

Honza K.: Myslím, že knížky zaniknou a místo nich nastoupí minipočítače. Budou čitelné, přenosné a na rozdíl od knížek v nich nebudeme muset číst, ale umožní nám díla poslouchat, třeba od samého autora. V prodeji by mohly být už v roce 2012.

Nicolas: Já bych zrušil všechny knihy a hodil je na PC. Zabírají jen místo…

Kristýna: Přiznám se, mám radši počítač. Knížky mě moc nelákají…Ano, občas si něco přečtu, ale to jen když mám náladu a nemám na práci nic jiného. Že by knížky vymizely? To si nemyslím. Starší lidé jsou rádi, najdou-li si čas, jen tak se usadí v křesle a čtou si. U dětí tomu tak (bohužel) není…

Adéla: Počítač má výhodu v tom, že se díky němu dá na internetu najít mnoho věcí – např. referáty. Nevýhodný je v tom, že nám kazí očí, když jsme na něm moc dlouho. Výhoda knížek je v tom, že nám rozšiřují slovní zásobu.

Beáta: Knížka je někdy zábavná, někdy nudná (např. Fyzika, Matika – ty bych asi vymazala ze světa). Na druhou stranu bychom byli bez těchto knížek negramotní, takže z toho vyplývá, že počítače jsou super, ale na knížky nemají!!!

Klára: Jednou se knížky převtělí do PC. Kdybych byla prezidentkou, zavedla bych znovu povinnou četbu (třeba od Wilsonové) a zrušila hodiny počítačů. Dnes mají všichni radši počítač (internet). Na něm „pařit“ hry, to je celoživotní sen některých mých spolužáků. Já bych chtěla knížky zachovat. Čtením se zdokonaluje inteligence člověka.

Zuzana: Myslím si, že knížky jsou dobré, ale počítač je v něčem lepší. Najdu v něm spoustu věcí, v knížce jen příběh, kapitoly a občas obrázky nebo fotky. To neznamená, že přestanu knížky číst. Vždy budou mít místo v mém srdci. Mám ráda počítač i knížky! A vždy budu!!

Petr: Počítač, ten má výhodu v tom, že si na něm můžu najít, co zrovna potřebuji, dá se na něm dělat plno věcí. Kazí ovšem oči. Knihou se můžeme vzdělávat, představovat si příběh, který právě čteme podle své fantazie, také si díky ní rozšiřujeme slovní zásobu, ale…nemůžeme si v ní dělat, co chceme.

Pohled z okna

(optimistický a pesimistický)

Líčení (žáci 8. třídy)

Super! Padá sníh, půjdeme se koulovat! Venku je krásně bílo jako na obrázku Josefa Lady. Už se těším na stavění sněhuláků. Vezmu si svou nejoblíbenější čepici, šálu a rukavice, které mám ve skříni.

Ach jo, zase padá sníh a mrzne. Nemůžu jít ven – nemám ráda sníh, je totiž strašně studený a padá mi za krk. Letos je ho neobyčejně moc!!! Nenávidím SNÍH!!!! **(Klára Pavlíková)**

Hurááá! Padá sníh,
pojedeme na saních!!!
Všude je plno sněhu,
postavíme iglú.
Nádherné bílé kopce!
To se hned jezdit moc chce!

Už zase padá to bílé svinstvo! Jen samá práce s jeho odhazováním… Do háje! Pořád ZIMA!!!! **(Ivan Marek)**

Když jsem se dnes koukla z okna, hned se mi vloudil úsměv na rty. Spatřila jsem totiž, jak venku krásně tancují sněhové vločky. Je příjemné dívat se, jak ty krásky padají na zem. Po hodině jsou střechy a zem nádherně zasněžené a bílé… Skvostné jsou i rampouchy, které vykukují z okapů, aby se podívaly, jak je zima pěkná.

Ach jo, už zase padá ten studený bílý prach z oblohy. Nemám ráda chladný tančící sníh, který, když je těžký, láme stromy! Když pak prší, stává se z něj nechutná čvachtající břečka. Fuj, nesnáším zimu!!! (**Eliška Labajová**)

Jé, dneska je ale krásně! Sněží a to mám rád. Budu moct opět jezdit na sjezdovce a taky hrát koulovanou. S kamarády budeme stavět iglú a dobývat sněhový hrad, protože nás to baví. Navíc si mohu venku pohrát se svým pejskem, který má sníh stejně rád jako já.

Zatraceně! Už zase sněží, budu muset odházet sníh z chodníku! Ach jo…Už aby bylo jaro, to budu mít alespoň klid. Ke všemu mne bolí hlava. Nejraději bych se sebral, odešel ze školy domů a tam jen ležel. Sníh je fajn pouze o Vánocích a na silvestra!! **(Tomáš Eibl)**

Hádanky ve verších

Velká černá deska,
Píšem na to dneska.
(tabule)
Kristýna Dubacciu

Malé je to, zpívá si to,
vejde se to do dlaně mojí milé Johaně.
(ptáček)
Sára Tursová

Do skleněné zdi hledíš,
maluješ se, přitom sedíš.
(zrcadlo)
Nela Čadilová

Krásně velký vějíř má,
snad ti jedno oko dá.
(páv)
Vendula Svobodová

Čtyři nohy má ta slečna,
když si sednu, jsem jí vděčná.
(židle)
Vendula Svobodová

Každé ráno vyjde na oblohu
a někdy udělá i s deštěm duhu.
(slunce)
Tereza Fenclová

Koukáme skrze to ven
na nový den.
(okno)
Tereza Mrázková

Lepí papír, lepí, lepí,
nedá pokoj, až to slepí.
(lepidlo)
Lukáš Hlavatý

Seče, seče travičku
pro tu naši kravičku.
(kosa)
Tereza Fenclová

Dvě šikovné ručičky
pohrávaj si s čísličky.
(hodiny)
Eliška Petrášková

Má to plochá křídla,
lítá jako pták
a před námi klidně
vzlétne do oblak.
(letadlo)
Rostislav Štyndl

Procvičujeme slohové styly

Včera jsem navštívil Prahu.
Bylo moc pěkně, a proto se výlet vyvedl.
Špičkou výletu byla návštěva Svatovítské katedrály.

(Jakub Miko)

Pohádka (styl umělecký)
Byl jednou jeden moudrý Jakub Miko a ten pocházel z malebné vesničky Velké Hleďsebe. Jednoho slunečného zářijového dne se vydal do stověžatého města hlavního, kterému říkali od nepaměti Praha. Tam navštívil Svatovítskou katedrálu. Poté se vrátil domů a žil šťastně až do smrti.

Dialog (styl hovorový)
Pepa: Zdarec. Jak to de?
Milan: Jo, v poho. Heleď už si to slyšel??
Pepa: Né a co???
Milan: Miko odjel do Prahy.
Pepa: No nekecej. Ty kráso!
Co tam bude dělat?
Milan: Prej jede do ňákýho kostela.

Zpráva (styl publicistický)
Dne 30.9.2009 odjel Jakub Miko do Prahy, aby zde navštívil Svatovítskou katedrálu. Celá akce se vydařila.

Policejní zpráva (styl administrativní)
Dne 30.9.2009 v 8,45 hod. opustil Jakub Miko Velkou Hleďsebi. Podle svědectví mnoha lidí odjel do Prahy. V Praze byl naposledy zaregistrován čínskými turisty v Katedrále sv. Víta.
Od té doby je výše jmenovaný Jakub Miko pohřešován.

Na dvorku pobíhal pes, který měl jednu jedinou skvrnu na uchu.
Jinak byl celý černý.
Patřil postarším manželům.

(Marie Monsportová)

Veřejný projev (styl řečnický): Dámy a pánové, dovolte mi, abych poděkoval tomuto sympatickému postaršímu páru lidí, za jejich příkladnou péči o černého psa s bílým flíčkem na uchu. Věnovali mu svou zahradu. Za jejich čin bych jim rád udělil uznání obce.

Pohádka (styl umělecký): Za devatero horami a devatero řekami bylo jedno malé království. Vládl mu hodný král s královnou, kteří už byli staří

a neměli žádného dědice. Zato však měli krásného černého pejska. Měl bílý flíček na uchu. Pejsek pobíhal po královské zahradě, která byla veliká a měla tu nejhebčí trávu na světě. Manželé královští pejska milovali. Společně s ním na zámku žili šťastně až do smrti.

Monolog (styl hovorový):
Ty bláááho. Sem včera šel kolem takovýho bejváčku a tam na zahradě pobíhal nákej hotdog. Normálně měl jeden bílej flek na uchu, ale jinak byl celej černej. No fakt, nekecam. Kluci říkali, že patří nákým staříkům. To je jako doóst hustý.

Rozhovor s občankou (styl publicistický):
Reportér: Dobrý den, mohu se zeptat, co jste dnes celý den dělala ?
Žena: Dobrý den, šla jsem kolem baráčku se zahradou, na které pobíhal pes.
Reportér: Vážně? A jak vypadal?
Žena: Byl černý a měl krásný bílý flíček na uchu.
Reportér: Viděla jste majitele?
Žena: Ano, byl to páreček postarších lidí. Byli moc milí a sympatičtí.

Miluji léto.
Hlavně z toho důvodu,že nemusím chodit příliš teple oblečená, ale také proto, že se mohu jezdit koupat k jezerům, řekám apod.

(Tereza Országhová)

Líčení (styl umělecký):
Miluji léto. Vzduchem se šíří dokonale pestrá vůně květin. Duše má se raduje. Léto mi dává možnost popustit uzdu mé fantazii. Oživuji svůj šatník. Jsem plná elánu. Básním: „Léto je lék na duši, co každého potěší. Relaxace v přírodě - na slunci i ve vodě.“ Léto je prostě nááádherná doba!

Telegram (styl administrativní):
Miluji leto. STOP. Nemusim chodit prilis teple oblecena. STOP. Mohu jezdit do přírody. STOP. Relaxovat u vody. STOP.

Na ulici (styl hovorový):
No prostě miluju léto. Hlavně kvůli tomu, že nemusim chodit navlečená jak pumpa. A taky můžu jezdit na koupáky se slunit.

Interview (styl publicistický):
Reportér: Dobrý den. Mohu se vás zeptat, jaké je vaše nejoblíbenější roční období?
JÁ: Ano, samozřejmě. Ze všeho nejvíce miluji léto.
Reportér: Mohla byste říci proč?
JÁ: Hlavním důvodem je, že nemusím chodit navlečená v zimních kabátech, svetrech, mohu si vyjít ven na lehko. Léto je navíc barevné a dává možnost užívat si sluníčka v přírodě u různých jezer.
Reportér: Děkuji za velmi příjemný rozhovor.
JÁ: Není zač. Nashledanou.

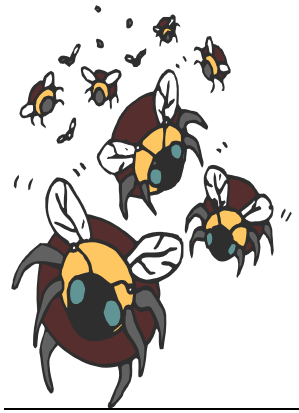

Spěchálek korunkový

Je to savec, který dosahuje výšky 2 metrů. Má kratší ocas, dlouhé červené chlupy po celém těle, kulatou hlavu, dvě velké modré oči a malý nos, který připomíná švestku.V jeho tlamě se nachází spousta malých zubů. Mohutné tělo a velké svalnaté nohy mu slouží k rychlému běhu. Dosahuje rychlosti 70km/h. Patří k velice plachým zvířatům a v přírodě ho najdete jen zřídka. Největší ozdobou jeho hlavy je korunka, která slouží k hledání potravy. Spěchálek žije na okrajích deštných pralesů a živí se krysami nebo potkany. Neodmítne ani rostliny. Je to velice krásné a pozoruhodné zvíře.

(Martin Pech)

Spěchálek korunkový je velmi velký hmyz vážící asi 100 kilogramů. Dosahuje výšky 6 metrů. Vyskytuje se hlavně v Norsku, kde byl objeven Richardem Evertsonem. Ten po něm pátral neuvěřitelných 5 let. Tento obrovský hmyz nemá problém zabít žádného člověka, protože svou mrštností a značnou silou vás dokáže uškrtit za pouhé 2 minuty. Živí se převážně norskými rybáři. A proč se mu říká zrovna spěchálek korunkový? Spěchálek proto, že spěchá za rybáři, svou oblíbenou stravou, a korunkový proto, že má hlavu v podobě korunky. *(František Polánka)*

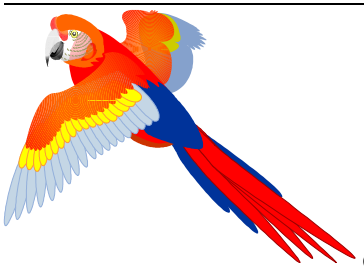
Spěchálek korunkový je malinkatá červená beruška, která má místo teček zlaté korunky. Hlavičku jí navíc zdobí ještě jedna zlatá korunka, která je pomalu větší než samotná hlavička s krásnými černými, nádherně se lesknoucími očky. Je velmi nenáročná a nevidí se často. Ne, že by byla vzácná, ale pořád má naspěch, a tak vidět ji je velký zážitek. Navíc umí mluvit lidskou řečí!! Je velmi milá, přítulná a upovídaná, ráda si zajde „na čaj“, ale když pak zjistí, kolik je hodin, zmizí tak rychle, že si ani nevšimnete, že odlétla.

(anonym)

Spěchálek korunkový? Tak tohle zvíře je nějaký upovídaný rychlý ptáček s pestrými peříčky na hlavě. Peří vypadá zdálky jako korunka, proto ten název korunkový. Vypadá jako menší upovídaná, upískaná ptačí duha. Po celém těle má totiž barevná pastelová peříčka. Je to velmi plaché zvíře.

(Adéla Fenclová)

Spěchálek korunkový je princ, který je zakletý do papouška s korunkou na hlavě. Tento princ zabíjel krásné velké, ovšem chráněné papoušky, poté je vycpané prodával na černém trhu. Jednou ho spatřila stará čarodějka, nelíbilo se jí, co dělá, a proto jej zaklela ve spěchálka, malého červenožlutého papouška s velkýma nohama a zakrnělými křídly. Jeho nohy jsou jednou tak velké, než je on sám. Poněvadž má zakrnělá křídla a obrovské nohy, létá tento papoušek pouze velmi nízko, asi tak jako slepice, ale na rozdíl od ní je neskutečně rychlý a běhá jako žádný jiný pták. Kdyby nebyl prokletý, byl výborným atletem. Spěchálek korunkový se neskutečně bojí lidí. Z minulosti totiž moc dobře ví, že těch, co zabíjejí papoušky, je hodně. Žije v kurníku se slepicemi a lituje všeho, čeho se dříve dopustil. *(Kamila Kalodová)*

Spěchálek korunkový je živočich, kterého před šesti lety objevili vědci při zkoumání kamenů na severu Česka. Jsou to brouci, kteří dorůstají do 6 až 7 cm. Mají malinké nožičky s ostny, kterými se zachytávají o kůru stromu. Dokážou vylézt do výšky několika metrů. *(Karel Rustler)*

Spěchálek korunkový je vyhynulý druh. Nebyl ani trochu inteligentní, dokonce nebyl ani všemi mastmi mazaný. Byl to sice všežravec, ale velmi vybíravý. Jen tak něco nežral, a tak většina spěchálků zemřela na podvýživu. Spěchálek vždycky někam spěchal. Nežil na stromech, jelikož měl velký, ale opravdu velký strach z výšek. Korunkový se mu říkalo proto, že měl na hlavě jakousi korunku.. No, nebyla to ani tak korunka, jako spíše čepička. Měl chlupaté nohy, baculaté tělo a jeho hlava vypadala jako smrková šiška. Hmotnost činila okolo 25 – 30 kilogramů. Škoda, že už nežije. Dneska spěcháme už jenom my, lidé… *(Marek Wilhelm)*

Spěchálek korunkový? Ten neustále někam pospíchá, musí být totiž všude první. Připomíná malou ušatou veverku s usměvavými zuby. Je zhruba 12 mm velký. Abyste zjistili, jak vypadá, musíte si vzít lupu nebo mikroskop. Korunkový se mu říká proto, že své malé vlásky nosí učesané do korunky. Spěchálek se vyskytuje na každé zahradě. Okusuje shnilá jablka a zabijí slimáky. Je to velmi užitečný tvor. *(Martina Buchtová)*

Spěchálek korunkový patří mezi plazy. Je dlouhý asi 150 cm, hnědý a po těle má korunkové vzory.Váží okolo 5 kg. Velmi tvrdé šupiny mu slouží jako pancíř. Ročně porodí nejméně stovku mladých. Je velmi agresivní. Jeho jed je smrtelný. Díky své rychlosti dožene i koně. Dokáže se schovat v písku. Umí plavat na vodě. Nejraději žere myši, nepohrdne však ani jinými hlodavci. Je to chráněný druh, který se vyskytuje jenom v USA. *(Tříska)*

Spěchálek korunkový je býložravec. Žije v polích, jeho nejoblíbenější stravou je pampeliška. Hodně spěchá, nemá nikdy moc času. Je to malinký tvor, velký asi 4 cm, oranžově zbarvený. Vypadá jako ještěrka. Na zádech má jemné chloupky, bříško naopak úplně holé. Na hlavě nosí něco jako žlutou korunku. Ta, když ho spatříme, se na nás z dálky začne smát. Spěchálka se nikdo nemusí bát, nic nedělá, je hodný a někdy se nechá i od lidí pohladit. *(Karolína Tremlová)*

JAKÉ JE TO V ČUDU?

Je to tam úplně jiné než u nás. Na náměstí v Čudu je velký kostel, ve kterém visí spousta velkých a malých zvonů. Ty začnou vyzvánět, jakmile někdo zakleje hláškou: „Je to v Čudu!“

Místním obyvatelům tento stav velmi vadí, neboť zvony skoro nepřestávají bít. V Čudu je také mnoho obchůdků s věcmi, které sem lidé posílají, když se jim nezdaří… V takovém krámku najdete všechno, co si přejete – od spínacích špendlíků, které nespínají, až po domy, které nelze obývat. Je tady prostě úplně vše, co by mělo zmizet z povrchu zemského, vše, co lidé proklejí, vše, co je v ČUDU… *(Dominik Ledvina)*

Jaké je to v Čudu? Tak já vám to teda povím. Ve městě Čudu je to v čudu!!! Všichni lidé jsou stále v ČUDU! Turisté ani do krámku zalézt nemůžou, protože prodavačka je kde? V ČUDU! Procházím se, koukám a koukám, kde jsou domy, kde je náměstí, kde je ten krámek, či radnice? A sakra! Je to v ČUDU!! To bude tím, že jsem v ČUDU!

„Kde je můj tatínek?“ divím se. Nikde ho tu nevidím. Maminka neustále říká, že je furt v ČUDU! Kolikrát jsem se jí ptal, kdy za ním do toho ČUDA pojedeme. Slibovala hory doly, a kde ty sliby jsou??? V ČUDU!!! *(Jakub Miko)*

ČUD je velké, hodně velké město. Jen tak se do něj dostane málokdo. Před městskou branou totiž stojí učený pán a ten dovnitř pustí pouze toho, kdo zvládne předepsanou zkoušku. Komu se podaří do města dostat, brzy zjistí, že lidé v tomto městě žijí trošku jinak než my. Chybí jim práce a neustále si na něco stěžují – na nemoci, na ostatní obyvatele, na ovzduší, na rámus aut jezdících za branou apod. Stěžují si na to, že jsou v ČUDU! Kdo jednou jedinkrát projde čudskou branou, už se nikdy z města ven nedostane. Až do konce života je v ČUDU!

(Kristýna Tomčíková)

Když se řekne, že je něco v čudu, myslí se tím, že je s tím něčím konec. Ale město Čud je něco úplně jiného. Lidé z tohoto města jsou zlí. Pěkné sousedské vztahy tu neexistují. Řádí v něm dokonce strašidlo Ču, které všem lidem, jež vejdou do tamějšího hradu, znepříjemňuje život.

Jednou jsem se tam byl podívat a Ču mi přede všemi návštěvníky stáhlo kalhoty. V tu chvíli jsem si řekl: „No tak teď jsem v čudu!“ Rychle jsem si kalhoty natáhl a pádil pryč. Od té doby do Čudu nejezdím… *(Adam Dokulil)*

Když se objevíte před branou města ČUD, uvidíte dva velké sloupy, které se tyčí vysoko do blankytného nebe. Branou, která září jako slunce na obloze, vstoupíte do prostoru, který na první pohled vypadá jako prázdno. Teprve druhý pohled je téměř nepopsatelný. Cestička z toho nejjemnějšího písečku, který najdete jen a jen tady, vás přivede k obyvatelům města. Usmívají se na vás a srdečně vítají.

Hned první odbočka vede do parku, kde rostou zelenohnědé stromy. Ty uklidní seberozčilenějšího člověka, asi proto se tu obyvatelé často scházejí…Teď mě napadá: „Nedělají to proto, aby nebyli v ČUDU?“ *(Marek Wilhelm)*

Schovaná zvířata

Najdi co nejvíce zvířat skrytých v textu.

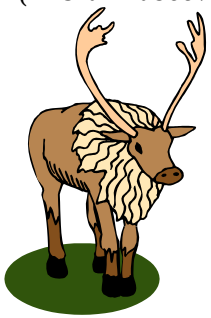

Eliščin dort

Eliška se narodila doma na pohovce. Když jí bylo osm, hrála si s kluky a pasovala je na rytíře. Potom šla domů a řekla mamce: „Uděláš mi dort s čokoládovou polevou, prosím?“ „Ne, teď dělám nálev!“ odpověděla. Eliška začala brečet, vzala si kapesník, utřela slzy a pomyslela si: „Půjdu na louku, utrhnu pampelišku a dám ji mamce, třeba mi ten dort udělá.“ Vyndala kozačky z krabice a běžela pro pampelišku. Trhala je na louce blízko Okoře. Najednou vyběhl ze křoví nějaký muž s nožem: „To je tvůj konec! Jakou barvu rakve chceš?“ zakřičel a začal se smát. Naštěstí u sebe měla Eliška prak, střelila ho přímo mezi oči a utekla. Všem to doma vyprávěla a mamka jí ten dort nakonec udělala. A co ten, který jí chtěl zabít? Byl to její kamarád v převleku, který si z ní chtěl jen udělat srandu, dostal lekci a pochopil, že to jako vtip vůbec nevypadalo.

(Eliška Brabcová)

Záhada

Jednoho dne se pan Harapes vydal na lov. Byl totiž myslivec. Jenomže jak tak pozoroval rákosí, vytratil kapesník. Mrak se držel na obloze a začalo pršet. Odvlálo to kapesník. Doma pan Harapes vytáhl starou krabici a tam ležela kniha. V té knize psali, že rostlina je len a že lvy vidíme jen v zoo. Ale kde je kapesník? Na smetišti? Ne, ne, děti ho našly v prasečinci. *(Klára Dedková)*

Procházka

Jednoho letního dne se vydal lovec na vycházku do přírody. Šel přes louky, které byly samá pampeliška. V jednu chvíli ho napadla myšlenka, že by mohl dojít až do lesa. Šel kolem potoka, kde uviděl vyhozenou starou hadici a krabici plnou kapesníků. To nebylo ovšem všechno. V rákosí uviděl starý vrak. Lovce překvapilo, co všechno je možné v přírodě najít. Napadlo ho, že kdyby byl skladatel a měl vůli, napsal by o tom. Cestou domů se zachmuřeně brouzdal kapradím a těšil se na dobře vychlazené pivo Kozel. *(Jan Kovačík)*

Nemoc a televize

Když je někdo nemocný, je to vždycky nuda ležet v posteli a pít čaj s jednou kostkou cukru. Moje babička, když je nemocná, si do něj dává ještě med z pampelišky. Pokud jí to nepomůže, přijde na řadu nálevka s medicínou. Čas při pocení si zkracuje koukáním na televizi. Říká, že je to posel špatných, ale i dobrých zpráv. Sleduje hlavně kuchařskou pohotovost, když třeba vaří ze zvěřiny. Někdy koukáme i na pořad o rybaření. Jediné, co babičce na televizi vadí, je, že dlouhé koukání na ni ničí zrak. Přesto ji už dnes každý má. *(Patrik Holler)*

Levný hadr

Eliška se vydala do obchodu pro hadr na podlahu, prý byl ve slevě. Cestou ke kase uviděla kapesníky. V tu chvíli si vzpomněla, že má rýmu, a tak si je koupila. Když došla domů, zjistila, že zapomněla na hadr na podlahu. Proto se musela vrátit. Byla to záhada, že na něj zapomněla. Cestou zpátky šla okolo rybníka. Za rákosím na ni čekal medvěd Tlama. S Eliškou byli kamarádi, tudíž ho pozvala na návštěvu. Když uviděl její podlahu, zeptal se jí, jestli nechce pomoct. Když byla podlaha čistá, poděkovala a pozvala ho na oběd. *(Denisa Kuviková)*

Řešení:

Eliščin dort	*liška, ovce, sova, lev, pes, koza, krab, oř, rak*
Záhada	*had, pes, kos, pes, rak, krab, jelen, želvy, prase*
Procházka	*liška, myš, had, krab, pes, kos, rak, datel, vůl, kapr*
Nemoc a televize	*tele, kos, lišky, lev, osel, zvěř, ryba, rak*
Levný hadr	*lev, had, liška, pes, kos, lama*

Lavička v parku

Jsem malá dřevěná lavička v parku. Málo lidí si však na mne sedne. Možná mám už staré dřevo nebo vypadám špatně, už dlouho mě totiž nikdo nenatíral. Ano, nastříkaná jsem byla, ale od těch kluků s kapucou na hlavě, a to nebylo vůbec příjemné. Stojím u cesty, kde projde spousta různých lidí. Ani jeden z nich si na mne za poslední jeden rok nesedl. Víte, jaké je to utrpení?

Naproti mně odpočívá krásná lavička a sedává na ní nejvíce lidí v celém parku… Proč zrovna já se na to musím koukat? Na takovou konkurenci!!! Kdybych tak uměla mluvit s lidmi a mohla se jich zeptat, co si o mně myslí! Jen aby starosta nerozhodl, že nás všechny vyházejí a dají sem lavičky krásné nové. Ne, to by náš pan starosta neudělal, to by se tady musela konat nějaká veliká akce. Kdybych měla nohy, raději bych utekla a už se sem nikdy nevrátila… *(František Polánka)*

Někdy si říkám: „Proč tady jsem?“ Když mě vytvořili, byla jsem celá dřevěná. Potom mě natřeli na bílo a postavili do parku v Mariánských Lázních. To by nebylo až tak hrozné, ale dali mě na dětské hřiště, kde po mně lezly malé děti! Pak jsem si ale uvědomila, že pomáhám maminkám,

které jdou se svými malými dětmi na procházku, a byla jsem šťastná… Ne však nadlouho! O pár týdnů později sem přišlo pár -náctiletých dětí a odnesly mě do křoví. To už jsem věděla, že je zle! Uplynul celý dlouhý rok. Ti výrostci ke mně chodí, píší na mne a malují po mně. Holky sem vždy napíšou jméno svého nového “OBJEVU“… (no, už jsou tady napsaní snad všichni kluci z města!!!). A kluci? Ti na nás sprejují svá “ÚŽASNÁ“ jména. Už se těším, až půjdu do důchodu. Dají mě do nějakého domova pro vysloužilé lavičky, pěkně nás umyjí a natřou novou, svítivě bílou barvou. Budu si povídat s ostatními lavičkami o příšerných věcech, které se nám v minulosti staly. Na to se móóc těším!!!

(Kristýna Rychtaříková)

Jsem lavička, která žije už šest let v parku. Každý den kolem mne projde spousta lidí. Občas mě zamrzí to, že nemůžu žít stejně jako lavičky, které pobývají na náměstí. Nikdo po nich nekreslí, nevydloubává do nich svá telefonní čísla a a nevyrývá názvy svých oblíbených skupin. Ale asi to taky nemají lehké. Na náměstí je totiž obrovská nuda. Vím to, poněvadž vedle mne stojí lavička, která pochází právě z náměstí. Skončila v parku, protože ji na náměstí vyměnili za novou, krásně bílou lavičku. Kdybych měla být někde na náměstí, tak bych se sice dožila více let, poněvadž by mě někdo neničil, ale neměla bych tuto svou přítelkyni. Je pravda, že být lavičkou v parku je velký stres. Obávám se toho, že jednou přijde nějaký zloduch, bude mít na někoho pořádnou zlost a vybije si ji na mně. Nikdy nevím, co se může stát… Každou chvíli na mě sedá někdo jiný. Jednou je to mladý pár, jindy parta kamarádů, kteří mi sedí většinou na hlavě,

což není vůbec příjemné. Je ale zajímavé poslouchat to, o čem se baví. Někdy si na mne sednou staří lidé. Ti se ke mně chovají vždy vstřícně. Jen tak v klidu posedávají a kochají se krásnou přírodou v okolí parku. Tehdy si říkám: „Nejsem tak krásná jako ty na náměstí, ale jsem alespoň trochu šťastná!“ A to je podle mne o hodně důležitější. Někdy se však v parku dějí podivné věci. Tři noci za sebou na mně spal nějaký vyhublý vousatý pán. Strašně zapáchal. Asi neměl kam jít a neměl ani žádné přátele, kteří by ho u sebe nechali přespat. Jindy byl obrovský vichr a stromu, který roste blízko mne a mé kamarádky, upadla velká větev. Chybělo málo a byla bych přelomena vejpůl. Jak říkám, být lavičkou v parku je náročné.

(Kamila Kalodová)

Jsem opuštěná lavička, která stojí v jednom parku – sice také opuštěném, ale zato nádherném. Mnoho lidí sem už nechodí, a proto jsem celkem zachovalá. Stojím zde už skoro půl století a za tu dobu jsem zažila hodně bolestivých chvil. Např. lidé! Tamhle si čmárnou, tamhle si rejpnou, tady

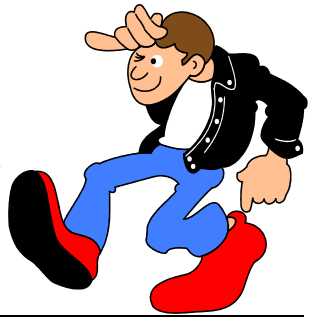
si típnou cigaretu a myslí si - tu lavičku to přece nemůže bolet! Ale to víte, že nás to bolí, a to hodně!!! Vám by se asi taky moc nelíbilo, kdybyste byli celí počmáraní, podrápaní. Kromě lidí nás velmi ničí všelijaké výjevy počasí. Chvíli prší, teď mrzne, potom svítí sluníčko. To nám taky nesvědčí. Jsme pak celé ztrouchnivělé, prohýbané, popraskané… Někdy si říkám, že by asi bylo líp, kdyby tu lavičky vůbec nebyly. *(Dominik Ledvina)*

Jsem taková malá lavička, která žije v rozkvetlém parku. Od chvíle, co mě sem dali, se lidé ke mně nechovají nejlépe. Hodně mne to mrzí! Copak jsem tak ošklivá a k ničemu ? Ne! Je to tím, že kolem nás žijí i hloupí lidé. Ty chci upozornit: nemusíte po mně schválně šlapat a skákat, psát a kopat do mě! Nemusíte mne rozbíjet jen tak pro zábavu! Doufám, že se vy, nezbední neposedové, alespoň trochu zklidníte, abych se zase mohla smát. Už jsem v parku skoro 20 let a nemám zapotřebí rozčilovat se s hlupáky!!!

(Martina Buchtová)

Čím vším si chudák lavička v životě asi projde? Narodí se v dřevařské firmě, hned k ní přidělají nohy a šup s ní do parku! Musí být pro ni hrozné snášet útoky různých lidí a vydržet stát v parku za každého počasí. Má docela těžký život. Škoda, že nemůže vstát a prostě odejít. *(Lukáš Brožek)*

Nechali jsme se inspirovat povídkou Karla Čapka „Vynálezce“

Studenti odnepaměti neustále provokují své kantory. Pokud i vy studujete, kupte si náš nový výrobek – exkluzivní PROVOKÁTOR, který vám usnadní práci s učiteli. Nejen, že učitelé budou vyprovokováni k nepříčetnosti, ale k tomu všemu budou i vynervováni, protože od nás dostanete navíc zdarma kvalitní NERVÁTOR. Volejte číslo 111 222 333 a užijte si krásné dny ve škole. *(František Polánka)*

Kupte si nový ZÁŠKOLÁTOR V!!! Spolehlivě bude chodit za školu za vás. Pokud se nám ozvete do 24 hodin, obdržíte ještě multifunkční ZASPÁVÁTOR. Garantujeme vám, že s tímto zařízením se už nikdy nevzbudíte. To vše za pouhých 19 999 Kč. Volejte na číslo 721 893 982!!

(Lukáš Bárta)

Vážení zákazníci, nabízíme vám náš nový produkt ZKOUŠÁTOR. Zaručí vám stoprocentně zkoušení u tabule. Záruka trvá po celou dobu školní docházky.

František Tříska)

Kupte si PRŮSERÁČKA! Ten vám umožní dělat ve škole takové problémy, které vás do dnešní doby ani nenapadly!! Neváhejte a nakupujte! PRŮSERÁČEK na vás čeká!

(Dominik Kroft)

Už vás nebaví stále zakopávat jen tak? Máme pro vás revoluční vynález - ZAKOPÁVÁTKO. Deset z deseti lidí tento vynález doporučuje. Již teď je považován za vynález století. Co století – tisíciletí!!! S tímto vynálezem už nebudete zakopávat jen tak. Teď budete zakopávat úmyslně… Zavoláte-li do 15 minut, bude stát vynález tisíciletí ne 50 tisíc, ne 40 tisíc, dokonce ani 20 tisíc, ale toliko 19 999 Kč a zdarma dostanete baterii značky Miko. Volejte hned, není na co čekat!!! *(Jakub Miko)*

Kupte si náš nový SMRADLÁTOR G500. Zaručuje kvalitní smrad. Lze ho použít na záchodech, ve školách či úřadech, dokonce i v domácnostech. Neškodí dětem ani zvířatům. Můžete ho zakoupit na čísle 823 909 399 za pouhých 999,- Kč. Když si náš SMRADLÁTOR objednáte do 24 hodin, dostanete zdarma bonus - smrad zkažených brambor… Už žádná vůně, jen samý smrad!!! *(Lukáš Brožek)*

Ještě teď se červenám

Tato příhoda se udála asi před pěti lety. To mi bylo deset let. Sestra Zdenka mě zavedla k pokladně mariánskolázeňského bazénu a opustila mě se slovy: „Už jsi dost velká, tak se tu zorientuješ!“ Věděla jsem už tehdy, jaký je rozdíl mezi panáčkem a panenkou na dveřích šaten, ale byla jsem dítě. Navíc nepozorné dítě…A tak se stalo, že jsem vešla do šatny, a jak se tak svlékám, najednou koukám – kolem mě samí chlapi!!!Vyhlížím, kdy se objeví nějaká holka, a ono nic. Ve své naivitě si říkám: ,,Však přijdou!“ Ale nepřišly.Vyšla jsem na chodbu u bazénu, zkontrolovala panáčka… a co nevidím?! Místo krásné panenky se na mne ze dveří culil mužský!!! Celá jsem zrůžověla. I plavky snad byly růžové. Co teď? Po chvíli jsem si dodala odvahy, vrátila jsem se zpět, popadla své věci a dala si je do šatny pro ženské. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Zaplavala jsem si a už celkem klidná jsem se šla převléknout. Ke svému údivu jsem zjistila, že mi chybí to nejdůležitější. Co myslíte, že to bylo? No přece dívčí kalhotky! Bílé, krajkované, s růžovými pusinkami. Vrátit se zpátky do mužské šatny, to nepřicházelo v úvahu. A tak jsem šla poprvé, a doufám, že naposled, domů naostro. Kdyby se mi toto stalo nyní - v mých patnácti letech – nevím, jestli bych o tom psala ve škole slohovou práci. V každém případě jsem teď už pořádně opatrná! *(Tremlová Karolína)*

Ohnivé tango

Psal se rok 1948. Toho roku zažilo Španělsko to nejžhavější léto. Slunce svými paprsky zalévalo pláže. Kam jste vrhli zrak, tam jste viděli krásnou seňoritu či smyslného toreadora, který měl oči, jako by z nich sálal oheň. Na moři se pohupovaly vlny a já v nich viděla pár tančící ohnivé tango. Tanec vášnivý a plný emocí. Ty pohyby! Ta ladnost! Smyslnost! Jako dva proplétající se plameny ohně. Tehdy mi bylo pouhých devatenáct let. Byla jsem plná života, svěží jako vánek. Po studiu, rozhodnuta, že najdu svoji životní lásku, osobu, za kterou bych dýchala, jsem odcestovala do Španělska. Pro mne to byla země zaslíbená. Dvacátého sedmého dubna jsem se ocitla v Barceloně. Krása! Přesně tohle jsem hledala. Pohled na město ve mně vyvolal pocit, že právě tady, tady se bude odehrávat můj zbytek života. Najednou mne však někdo vytrhl ze snění: „Ola, seňora. Mohu vám nějak pomoci?“ Otočila jsem se a málem se mi podlomila kolena. Přímo před očima jsem spatřila okouzlujícího muže. A ty jeho oči! Byla to láska na první pohled. Teprve po chvíli, když jsem se vzpamatovala, jsem odpověděla : „Ola.“ V tu chvíli by nikdo nepředčil můj úsměv. „Hledám hotel Flechazo.“ „Tohle je váš šťastný den, ten hotel totiž patří mému strýci. Pojďte. Zavedu vás tam.“ Nabídl mi své rámě a já se vznášela takřka v sedmém nebi. „Mohu znát vaše jméno?“ „Jmenuji se Teresa. A jak říkají vám?“

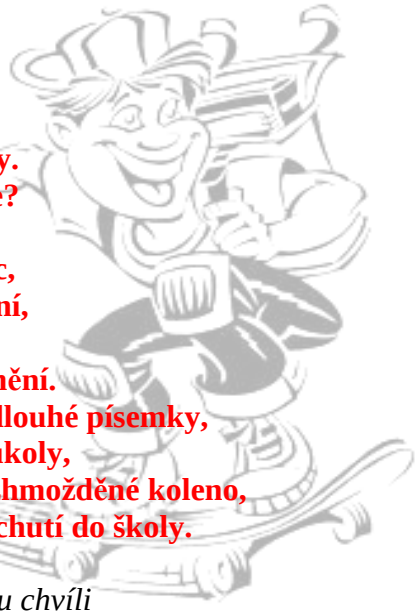
„Krásná žena - krásné jméno. Já jsem Jacobo. Teresa. Už jsme tu. Představuji vám náš rodinný hotel Flechazo.“ Zastavila jsem se. Nemohla jsem spustit oči - jak z hotelu, tak z Jacoba. „Stalo se něco?“ ptal se s ustaraným výrazem v očích.

„Och. Vůbec ne. Jen obdivuji váš hotel.“

Dali jsem se znovu do chůze, koutkem oka jsem sledovala Jacoba. Byl tak mužný. Elegantní. A navíc to byl dokonalý gentleman. Vcházeli jsme do hotelu. Přidržel mi dveře a s zářivým úsměvem na tváři řekl: „Doufám, že tu zůstanete, co nejdéle to bude možné…“ A já jsem zůstala. Dodnes. *(Tereza Országhová)*

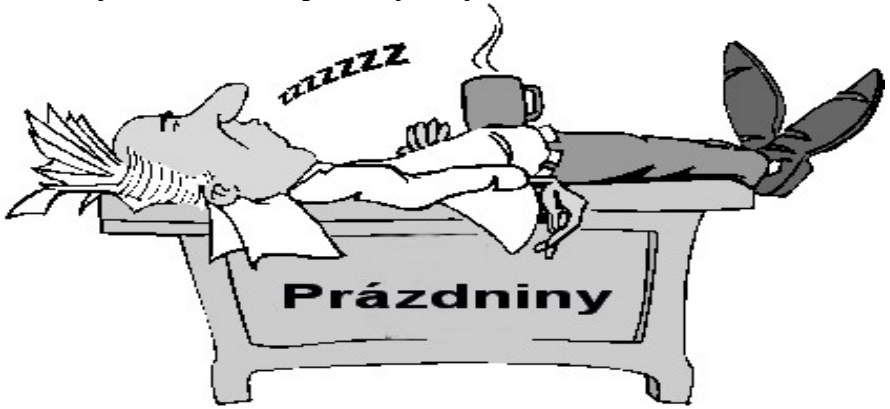
Absolventská

(Mgr. Lenka Mikulášová)

Devíti školními léty jsme propluli
- jeden snadno, druhý s karamboly.
A teď opustit své spolužáky máme?
To až překvapivě bolí…
Dneska naposled usednem do lavic,
dnes naposled dostanem vysvědčení,
pak rozejdem se a neúprosný čas
pohled na školu nám zcela jistě změní.
Zapomenem na zkoušení, testy a dlouhé písemky,
na to, jak moc nás štvaly domácí úkoly,
zapomenem na rozbitou hlavu či zhmožděné koleno,
na to, jak každé ráno jsme šli s nechutí do školy.

P.S. A za poměrně krátkou, kratičkou chvíli
zbudou jen nádherné vzpomínky, moji milí!!!

A už je to zase tady!!!
Nový almanach vás zdraví!!!
A také Mikulášová Lenka
V Hleďsebi českého jazyka učitelka …
Ta spojila perličky, básně, všechna slova,
aby tento almanach mohl vyjít znova!!
A kdo sem obrázky, všechny texty poskládal?
Kdo velikánskou práci si s tím dal?
Snad se nám potěšit vás podaří,
když prozradíme, že to byl opět B. Kovařík.

